Habacuc - Comentarii Jean Koechlin

Această carte, care ne aminteşte de cea a lui Ieremia, se prezintă ca un dialog între profet şi Dumnezeul său. În prezenţa valurilor crescânde ale răului, Habacuc, neliniştit, îşi varsă inima înaintea Domnului. Ierusalimul nu era departe de a cădea sub loviturile armatei caldeene. Într-o viziune de coşmar, profetului i se arată mai dinainte acei războinici de temut, nespus de cruzi, instrumente ale Domnului pentru pedepsirea naţiunilor răzvrătite. Cât de îngroziţi vor fi atunci toţi păcătoşii dispreţuitori şi nepăsători! (v. 5, citat în Fapte 13.41).Omul lui Dumnezeu însă este şi el tulburat. Cum poate Domnul lăsa frâu liber unei asemenea desfăşurări a nelegiuirii? (Psalmul 83; Apocalipsa 10.7 numeşte această nedumerire „taina lui Dumnezeu“). Cum poate El chiar şi numai să o suporte la vedere? „Dumnezeul meu, Sfântul meu!“, strigă profetul, conştient de relaţiile lui cu Cel ai Cărui ochi sunt „prea curaţi, ca să privească răul“ (v. 13). Într-adevăr, ce ofensă permanentă este pentru El spectacolul acestui pământ, în care corupţia şi violenţa se etalează fără jenă! Privirile lui Dumnezeu, în curăţia lor absolută, nu s-au putut opri cu satisfacţie decât asupra unui singur Om. Pentru acelaşi motiv însă, ele s-au întors de la El atunci când El a fost făcut păcat pentru noi.

Atunci când ne confruntăm cu încercarea, de orice fel ar fi ea, să procedăm şi noi precum Habacuc: să ne suim în acest turn (comp. cu Proverbe 18.10), care pe de o parte ne apără şi ne ţine departe de zbucium, iar pe de altă parte ne permite să privim totul de sus, din însăşi perspectiva lui Dumnezeu (Isaia 55.8,9).Slujitorul lui Dumnezeu primeşte acolo răspuns la neliniştea lui: „cel drept – i se spune – va trăi prin credinţa lui“ (v. 4). Iată cheia pentru situaţia prezentă. În jurul lui nimic nu s-a schimbat: vrăjmaşii sunt mereu acolo, iar formele de nelegiuire se desfăşoară toate nestingherite. Credinţa celui drept se poate însă sprijini pe certitudinile Cuvântului Dumnezeului său. Întrebările lui neliniştite încetează. Crede şi înţelege că acelaşi pământ care astăzi este plin de deşertăciune în curând „se va umple de cunoştinţa gloriei Domnului“ (v. 14; Isaia 11.9). Este învăţat cu privire la soarta celor răi, deşi judecata lor este încă suspendată (v. 6-20). Şi observaţi cât contrastează faptele celor necredincioşi cu dreptatea şi trăirea prin credinţă – credinţă necesară atât pentru a fi mântuit, cât şi pentru a străbate lumea! Acest verset 4, citat de trei ori în epistole (Romani 1.17; Galateni 3.11; Evrei 10.38), stabileşte un adevăr de o importanţă capitală: credinţa este singurul mijloc pentru a dobândi îndreptăţirea şi viaţa veşnică.

În timp ce Domnul impusese tăcere vocilor pământului (cap. 2.20), cel credincios are libertatea să-şi înalţe rugăciunea înaintea Lui. Profetul afirmă ce a văzut (v. 3, 7) şi a auzit (v. 2, 16). Viziunea cu duşmanii caldeeni i s-a şters, iar în locul ei contemplă maiestatea Dumnezeului Răzbunător. Însoţit de semne înspăimântătoare, acest Dumnezeu înaintează pentru a judeca naţiunile şi a-Şi salva poporul (v. 12, 13). În faţa acestei apariţii solemne, care sunt sentimentele cu care se confruntă profetul? Întâi teama; nu şi-o ascunde. Ştie însă că poate apela la îndurarea Domnului, chiar când El Îşi revarsă o îndreptăţită mânie (v. 2; Psalmul 78.38). Dumnezeu aşteaptă necontenit S.O.S-ul sufletului. Apoi vine bucuria! (v. 18). Chiar dacă lipsesc binecuvântările materiale (v. 17), omul lui Dumnezeu se poate bucura, pentru că nu în împrejurări găseşte el această bucurie, ci în Dumnezeul mântuirii lui (comp. cu Filipeni 4.4). „Domnul este tăria mea; El mă va face să umblu pe înălţimile mele“ (v. 19; Psalmul 18.32,33). Domnul să ne acorde energia spirituală pentru a escalada aceste înălţimi de pe care credinţa domină lumea! Judecata lumii este aproape şi, pentru că vremea noastră se aseamănă cu cea a lui Habacuc, este partea noastră să ne putem asemăna cu acest om al lui Dumnezeu!